

NAPSUGÁR

— A SERDÜLŐ IFJUSÁG „KIS TÜKÖRE.” —

Szerkeszti:	Megjelen	Á r a :
Kecskeméthy István,	havonként egyszer,	10 pld. 4 K. 50 pld. 15 K.
Kolozsvárt.	jul., aug. és szept. kivételével.	20 pld. 8 K. 100 pld. 20 K.

Engem szeret Jézusom!

„Nem szeret engem senki sem!” — így sóhajtozott Peti. Nem volt már sem apja, sem anyja. Idegen embereknél lakott, kik csak úgy irgalomból adtak neki enni. Hála fejében dolgoznia kellett Petinek keményen. Soha nem voltak vele megelégedve; ütötték, verték. Egyetlen barátai az állatok voltak, mikkel az istállóban lakott. Ha szomorúan ott ült a szegletben, jöttek a házi nyulak, felkapaszkodtak térdeire és kezét nyalogatták. Szerették őt. Még a hosszú szarvu tehén is megsajnálta és nagy, szelid szemével úgy nézett rá, mintha azt mondaná: „Mi ösmerünk és szeretünk téged kis Peti, habár nem tudunk szólni!”

Addig ült ott Peti meredten, amíg aztán lecsukódtak szemei a fáradságtól. Egyszer, amint ott aludt, azt álmodta, hogy egy ember áll előtte, fénylő fehér ruhában. Peti fejére tette kezét, kinek szíve a szereletteljes érintésre, erősen dobogott. Várakozva nézett az emberre. Ez megszólalt, de milyen volt a hangja! Szelidebb és édesebb, mint Peti édesanyjáé: „Peti, én szeretlek téged! Nézd, kezeimen és lábamon a szegek helyét. Függetem a kereszten, hogy a te bűneidet elvegyem, halált szenvedtem, hogy neked örök életed legyen. Én szeretlek téged, kis Peti!”

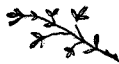
Erős lökést érzett Peti az oldalán. Felébredt, szemeit dörögölte. Ott állt előtte a gazdasszony és szidta őt: „Ilyen lusta gyerek, még világos nappal is alszik. Kelj fel, hozz vizet!” Peti felugrott. Nehéz volt a veder, de ott volt mellette valaki, aki mindent megkönnyített neki, ugyannyira, hogy szorgalmáért a következő vasárnap megjutalmazták. Elengedték menni a vasárnapi iskolába, hol szép énekeket tanult és a Jézusról hallott. Eppen ezt az éneket énekelték:

Engem szeret Jézusom,
Bibiámból jól tudom.

Mind övé a kis gyermek,
Erőt ad a gyöngéknek.
Ugy van, ő szeret,
Ő szeret nagyon.
Ugy van, ő szeret,
Igéjéből tudom!

Peti nagyon megörült, hisz ezt tapasztalta ő a mult héten. Jézus, akiről ő már hallott, de a kit olyan messze távol hitt, szereti őt, a szegény kis árvát, akit minden ember megvet. Megjelent nála álmában az istállóban és ott mondta: „Peti, én szeretlek téged“. Soha többet nem mondta Peti keseregve: „Nem szeret engem senki!“ Mert most már ösmerte azt. Aki szereti nagyon és akinek szeretete becsesebb minden ember szereteténél.

Talán te is elhagyott vagy, beteg gyermek vagy, kis olvasóm? Halld meg most a Jézus szerető szavát. Ő téged is szeret, Ő a te barátod és jó pásztorod.

Jézust bocsásd be!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Imé az ajtó előtt állok és zörgetek.“ A vasárnap délelőtti prédikációban ez a mondat ragadott meg különösen egy fiút.

Édes anyja észre vette különös arckifejezését és azt kérdezte tőle: „Mit tennél, ha egy igazán jó barát zörgetne most ajtódonj?“

„Mit tennék, — felelt a fiú — azt [mondanám neki, hogy jöjj be“.

„Tehát — szól most anyja — mivel a Jézus kopogtat ma ajtódon, felelj neki is: „Jöjj be, foglald el az én szívemet.“

A Jézus a te szíved ajtaján is kopogtat kedves olvasó, hozza magával az örök életet és boldogságot. Hallgas rá ma, bocsásd be még ma.

Légy hív a kevesen.

„Ó, vajha tehetnék valami nagy, nevezetes dolgot e világért“! Így sóhajtott fel Jani, búsan pillantva az előtte fekvő hasáb fára, mely arra várt, hogy azt felfűrészelve.

„Mit, talán csak nem valami hős szeretnél lenni?“ kérde meglepetve unokabátyja

„Ó, felelt Jani, a hősöket mindenki csodálja és még halálok után is magasztalják és emlegetik őket.“

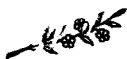
„Úgy, tehát te csak azért szeretnél hős lenni, hogy mindenki megcsodálja!“

„Nem csak azért, de én szeretnék valami jót is tenni az emberiséggel. Pl. egy süllyedő hajót megmenteni; a hazáért valami nagy, nagy áldozatot hozni, vagy ehhez hasonló dolgot.“

„Ezt már szívesebben hallgatom Jani, de hidd el nekem, hogy a legnagyobb hősök mindig azok voltak, a kik keveset tördtek önmagukkal, de annál többet kötelességeikkel és a meny-nyire emlékszem, úgy tudom, hogy az emberiség ilyen jóté-
mői mindig azon kezdtek, hogy a legközelebb álló feladataikat végezték el pontosan, bármilyen kicsinyek is voltak sokszor azok. Erre azután pedig Jani unokabátyja vigan felkapta a fűrész-
t és neki állott a munkának. Jani azonnal ott termett mellette és szorgal-
masan segített néki. E közben pedig nagyon komoly gondolatok foglalkoztatták „Mennyi időt pazaroltam el azzal hogy nagy dolgokat akartam cselekedni és a mellett elmulasztottam azokat a kötelességeket, melyeket megtehettem volna! Azt hiszem, leg-
jobb lesz, ha az én hősies pályám kezdetén első sorban is ezen lustaságomat győzöm le.“

„A ki hív a kevesen, a sokan is hív az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.“ Lk. 16. 10.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Most, most még ifju korodban.

Istennek egyik hív szolgája a következőket mondta el egyszer :

Hogy hívő keresztyénné lettem s hogy nem élek {többé önmagannak, sem a világnak. azt az Isten nagy kegyelmén kívül különösen egy barátomnak köszönhetem, kivel tanuló koromban egy szobában laktam. U. i. ő minden este térdre borulva imádkozott és ez által az én alvó lelkiismeretemet ébresztette fel. Mert dacára annak, hogy gondos keresztyén nevelésben részesültem, mégsem volt élő hitem s az imádságot egészen elhanyagoltam. Lakótársam határozott bizonyágtétele folytán erre is figyelmes lettem és azután kerestem és meg is találtam az Urat, mint az én Megváltómat. Midőn felnöttem, Isten Igéjének hirdetője lettem. Azóta majdnem egy félszázad mult már el, de még mindig szemeim előtt lebeg az egyszerű kis tanulószoba az imádkozó kis fiuval ; és soha sem felejttem el azt az időt, mely életemnek oly fontos és nevezetes, boldog fordulatot hozott.

Most, most még ifju korodban
Add át Jézusnak szived,
Mig az öröm vidám kedély,
Remény, erő mind tied.
Mig fenn ragyog élted napja
Siess Hozzá szapo. án.
A Megváltó szent ügyéért
Munkáldkj késón, korán !

Ismered-e Jézust?

Chinában, egy árva kis fiu édes anyja halála után egy missiói iskolába került. Hét évet töltött itt el és az Isten igéjében rejlő igazságokat nemcsak fejével, de teljes szívével fogadta el. Tizen-négy éves korában a karácsonyi ünnepeket az iskolán kívül, barátjainál töltötte. Itt azután egy pogány templomot is megnézhetett egyszer. És amint ott épen a sok furcsaság felett tünődött, egy öreg ember lépett a templomba.

Mélyen meghajolt az első faragott bálvány előtt, egy kis tömjént hintett eléje, letérdelt és imádkozott. Rövid idő mulva a következő bálvány előtt ismételte meg ugyanezt a ceremóniát. És így járta sorra az összes képeket egészen az utolsóig. A fiu ez a látvány végtelen szomorúságra hangolta s így gondolkodott: „Ime itt előtted egy öreg ember, aki valószínűleg csak rövid ideig él még és nem tudja az üdvösségre vezető utat. És én csak gyermek vagyok s így hát nem is mutathatom meg azt neki.“ Chinában a gyermekek u. i. nagyon korán tanulják meg az idősebbeket, különösen az öregeket tisztelni s így ott nagy illetlenségnek tartják azt is, ha pld. egy gyermek szólít meg egy idősebb embert. „Ó, mit tegyek?“ töprengett a kis fiu, midőn az aggastyánt könnyezve látta egyik képtől a másikhoz vándorolni. Végre is győzött részvéte bátortalansága felett és az öreg elé lépve így szól: „Megengeded-e kérlek, hogy szóljak hozzád? Én még ifju vagyok, Te pedig már ősz.“ E furcsa megszólítás után könnyek peregtek végig arcán. „Miért sírsz — kérde az öreg — talán segíthetek rajtad?“ „Nem magam miatt sírok én, hanem te miattad vagyok szomorú“ felelt a fiu. „Miattam? Vajjon miért?“ kérde az öreg csodálkozva. „Azért, mert már öreg vagy, ó, és valószínűleg nem fogsz már soká élni és a menybe vezető utat pedig még nem tudod.“ „Mit? Hát, te talán ismered azt?“ kérde csodálkozva az öreg. „Igen, én tudom, hogy Jézus megmentett engemet s hogy téged is meg akar menteni.“ „Ki az a Jézus?“ tudakolta tovább a szegény pogány. És midőn erre az ifju Isten

végtelen szeretetéről és irgalmáról kezdett beszélni, hallgatója mélyen megindult „Fiam — szolt — én már 65 esztendőöt éltem, de ily csodás dolgokat még senkitől sem hallottam Ebédeltél-e már ma?“ kérdé tovább. A tagadó válaszra azután meghívta az öreg őt házába, hogy ott is elmondhassa feleségének ezt a csodás történetet az Isten nagy szeretetéről. Gondolhatjátok, hogy a fiu mily szívesen ment el, ő, és mennyire csüngött beszédén az agg házaspár! Barátságos meghívásukat még ezután is többször fogadta el, sőt szünidejének javarészét náluk töltötte. És így azután az ő bizonyásgtetele folytán mindketten megismerték az Ur Jézust. Még sokkal hamarabb, mielőtt egy hittérítő járt volna azon a vidéken. Négy év mulva, az ifjuvá fejlődött gyermek megismertette az angol hittérítővel H. Taylórral az agg házaspárt. Ez nagyon örvendezett az öregek őszinte, mély gyermeki hitök felett és ők természetes igaz szeretettel viseltettek ifju barátjuk iránt. „E fiu nélkül, ugy feleségem, mint magam valószínűleg sötétségben halunk volna meg“ szolt hálásan az öreg

Mese.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Egy kis farkas így szolt egyszer anyjához: „Nagyon szeretnék kis kutya lenni, mert azt hallottam, hogy azok soha sem éheznek és mindig jó dolguk van“. „Mi sem egyszerűbb ennél“, szolt bölcsen a farkas-mama. Lopózzál csak ma este szép csendesen egy paraszt udvarba, ne mutogasd nagyon fogaidat és engedd, hogy a gyermekek játszanak veled. Akkor azután csakhamar elfelejted, hogy farkas vagy.“

Mikor beesteledett, a kis farkas szép lassan elindult egy paraszt ház felé. Az ajtóhoz érve, kutya módra, szép szelíden lefeküdt a küszöbre. A gazda csakhamar megtalálta őt itt és bevitte gyermekeihez a szobába. „Ezt a kis farkast a küszöbön találtam“ A gyermekek nagyon megörültek neki, kényeztették, dédelgették és játszottak vele, akárcsak egy kis kutyával.

Egyszer atyjok egy kis báránykát hozott nekik. A kis farkas, kit Lupusnak hívtak, ezalatt meglehetősen nagyot nőtt, úgy, hogy a gyermekek azt mondták atyjoknak, hogy ezentul már Lupus őrizhetné a juhokat. De apjuk nevetve monda, hogy az inkább megenné, mintsem őrizné. Egy pár nap mulva ezután, a kis bárányt visszavitték a nyájhoz, Lupus ezzel sehogy sem tudott megbékülni, nem volt nyugta, éjjel-nappal csak a kis bárányt járt az eszében. Egy csendes éjszakan azután kilopózkodott az udvarból, a holdvilág mellett csakhamar megtalálta a nyájhoz vezető utat, betört az akolba, széjjel tépte a kis bárányt és megette. Ezek után természetes, hogy nem akart többé gazdájához és a gyer-

mekhez visszatérni, hanem befutott inkább az erdőbe, felkereste a többi farkasokat és nagyon jól érezte magát közöttük, hiszen önki is csak farkas természete volt.

Farkasból nem lesz bárány, bármennyire is más természetet ölt külsőleg magára. Épígy senki sem lesz igaz keresztyén azáltal, hogy utánozza a hívőket. *Uj teremtménynek kell lenni és uj szívet csak az kap, aki a Golgotha keresztséghez jön.*

Légy tiszta!

Egy olasz város piacán egy nagyon szép emlékmű áll. Egy ifju görög rabszolganőt ábrázol csak, de aki tisztán és rendesen van öltözve. Egy elhanyagolt, rongyos, piszkos kis utcagyermek, amint az ut porában játszott, észrevette egyszer ezt a szobrot. Oda szaladt eléje és kíváncsian bámult rá. Sokáig állt ott és bizonyára nagyon megtetszett a szép szobor neki, mert alig tudta tőle megválni. Mikor aztán végre haza kellett mennie, egy elhatározás érlelődött meg benne: tisztára megmosakodott és megfésülködött. Másnap ismét oda ment a szoborhoz és soká, soká gyönyörködött benne. A következő napon pedig ruháját tisztára mosta és szépen megfoltozta. És így valahányszor a rabszolganő szobrát pillantotta meg, mindig újabb és újabb, követségére méltó szépségeket fedezett fel rajta, mindaddig, amíg végre ő maga is egészen megváltozott gyermekké lett.

Lássátok, kedves Olvasóim, az az utcagyermek vigyázott magára. A szoborról vette észre, hogy nem olyan, mint ama rabszolganő, melyet ábrázol és azért példaképül állította azt maga elé. Nekünk is van egy ilyen példánk: 1. Pét. 2, 21. Ő, és menyenyivel inkább tekinthetünk mi szüntelenül a Megváltóra. Hiszen ő azért jött, hogy a bűn hatalmából kimentsen és uj szívet és életet adjon.

Melyik napot szereted?

Egy tanító egyszer azt kérdezte az iskolában a gyermekektől, hogy a hét nap közül melyik a legkedvesebb nekik, melyiket szeretik legjobban. A válasz nem volt nagyon eltérő, majdnem mindnyájan a vasárnapot tartották a legszebb napnak. Csak egy kis lány volt más véleményen, ő neki a szombat tetszett legjobban, mert akkor ugymond „mindenki a *saját* háza előtt seper“.

Mi lesz aztán?

Egy ifjú férfi hosszabb idő óta feküdt betegen egy kórházban. Tüdőbajos volt és mivel aránylag keveset szenvedett, felgyógyulását egész biztosra vette és soha sem gondolt a halálra. Az ápoló testvér azonban már tudta, hogy ő aligha fog többé felépülni és ép azért nagyon szeretett volna vele komolyan beszélni az örökkévalóságról, hanem ő egészen határozottan tért ki minden ilyen beszélgetés elől.

Egyszer kis lánykája látogatta őt meg. Ennek nagyon megörült és koldogan csevegett gyermekével. Mindenféle terveket beszéltek meg egész részletesen. „mi lesz, ha ő ismét hazajön, mi jót fog főzni a mama stb.“ Végül a kis leányka elkomolyodott és még egy kérdéssel fordult atyjához: „De mi lesz édes apám, hogy ha Te többé nem jössz már haza, mi lesz azután?“

Erre a „mi lesz azután“-ra nem talált az apja feleletet. Egyszerre csak egészen elcsendesült. Gyermeke kérdésétől nem tudott soká szabadulni és két nap múlva az ápoló testvértől kért erre feleletet. És az meg is adhatta azt neki. Rámutatott Arra, ki ő érte is meghalt s feltámadott és számára is elkészítette az utat az Ő Atyja hajlékába. Ezután még többször is vigasztalhatta őt meg a testvér Isten Igéjével. És körülbelül három hét múlva már nem kérdezte többé a beteg, hogy: „mi lesz azután?“ ő nem akkor már egészen bizonyosan tudta:

E földről majd ha meghalok
Égbe visznek az angyalok.
Boldogságom helyébe,
Hí pásztorom ölébe!

Kedves Olvasóm, vajha Te is mielőbb eljutnál erre a boldog bizonyosságra

Ormény árvánkról.

Ismét írok a kis örmény árváról, kit a Bethánia-egylet nevel. A Napsugár valamelyik multévi számában tettünk már jelentést egy kis ünnepélyről, melyet az ő javára rendeztünk. Most ismét volt egy kis ünnepély tombolajátékkal, melyen 44 korona gyűlt össze a Turfanda javára. Szövetségesek voltunk többnyire és vezetőink. Sokat énekeltünk és szavalatok is voltak

Az egyik költeményt egy szövetséges írta és olvasta föl. Közlöm is ezen cikk végén. Le van írva benne, hogy a mohamedánok, kik a Krisztusban nem hisznek a keresztényeket, hogy üldözik és öldöklők. A vértanúk gyermekei most már árván, elhagyottan kóborolnak éhezve, szomjuhozva. Kis-Ázsiában azért állítottak mindenféle árvaházakat, hogy azoknak a szegény árváknak hajlékot adhassanak. De nemcsak hajlékot és eledelt adnak nekik, hanem még a Jézushoz is vezérlik őket, ahoz, kiért a szülei a halált szenvedték el és ki őket is úgy szereti. Hogy azonban ezt mind megtehessek pénzre is van szükség és ezt Németországból és más európai országokból várják. Valahányszor begyül egy bizonyos összeg, újabb és újabb kis árvákat vehetnek fel az árvaházba. Sokszor azonban megesik, hogy már nincs hely és akkor az ajtó előtt álló gyermekeket el kell onnan küldeni. Azért hát segítségünk gyűjteni, hogy ismét egy kis gyermekkel kevesebbnek kelljen az utcán bolyongani étlen-szomjan, rongyos ruhában, szeretet nélkül. (Adományok a Kis Tükör szerkesztőségéhez küldendőek)

Sötét vakhitben élő nép,
Apát, anyát halomra öl —
Utánna sok árva gyermek
Bolyong szét az erdőn, mezőn.

Éhezve és nyomorogva,
Tengődik ez árva sereg,
S elpusztul, na nem könyörül:
Őszinte igaz szeretet.

Az Urnak e kicsinyei,
Hiveire vannak bizva!
Ha értjük áldott szavait:
Oh vegyük föl gondjainkba!

És hogyha majd mindig többnek
Letöröljük a könnyeit,
Enyhítvén a sok árvának;
Panaszszóló keserveit.

Felénk is hangzani fognak,
Urunk, Mesterünk szavai:
„Ezt velem cselekedtétek
Jertek Atyám áldottai!”

Szövetséges.